

[Albertsen.]

nogenlunde har kunnet opretholdes, og nogenlunde skal tages med alt muligt forbehold, for resultatet har jo været, at flere millioner mennesker er døde af sult, og at de leverancer, der er kommet frem, kun har givet et meget lavt eksistensminimum for de resterende til overhovedet at leve på. Er det således, at man vil tage særlige initiativer for at sikre dette for fremtiden? Eller vil man blot som hidtil overlade det til disse to organisationer at søge at klare det bedst muligt, eventuelt med nogle større bevillinger?

Jeg er vidende om, at der i de andre nordiske lande er stærk interesse for at styrke etablerede og eventuelt skabe nye initiativer på dette område. Jeg tænker her på, om man eventuelt kunne sikre leverancerne på stedet ved at stille materiel til rådighed eller på anden måde garantere, at de virkelig kommer frem i det omfang, som kan sikre, at befolkningen kan få en nogenlunde tålelig levestandard. Reelt er forholdet det, at det område, som Organisationen til Afrikas Enhed betragter som området for en intern strid, og som De Forenede Nationer betragter som noget internt, er et område, der de facto, rent praktisk, juridisk og reelt i 2 år — i morgen er det 2 år siden, at denne konflikt startede — har været uden for Nigerias kontrol, og det vil sige, at de ikke har noget ansvar for, hvad der sker på dette område, og når man ikke vil anerkende Biafra, må andre nationer tage et initiativ.

Ved førstebehandlingen af dette forslag understregede jeg, at når der under det udenrigsministermøde, som blev afholdt i Stockholm, kom en speciel henvendelse fra Biafras statsoverhoved Ojukwo netop til de skandinaviske lande og til de skandinaviske udenrigsministre, måtte det tages som udtryk for, at man her regnede med, at stater og samfund havde særlige muligheder for at intervenere.

Jeg vil gerne sige i forbindelse med det argument, som jeg bemærkede hr. Gert Petersen anførte, at når de stater, der har anerkendt Biafra, end ikke vil rejse spørgsmålet om at skabe fredsforhandlinger eller tage et initiativ i De Forenede Nationer, var der ingen grund til at regne med, at andre kunne have muligheder derfor. Jeg synes netop tværtimod, at disse stater måske

har mindre muligheder for det; de har på forhånd taget stilling, har på forhånd anerkendt Biafra; det samme kan man ikke sige at Danmark har, og så vidt jeg har forstået det, er der heller ingen aktuelle planer om det. Hvis man ikke selv vil tage initiativer, men i øvrigt har sympati og respekt for og holdning til spørgsmålene om folkenes selvbestemmelsesret, må man enten tage et udenrigspolitisk initiativ i De Forenede Nationer eller sammen med andre stater søge at etablere fredsforhandlinger, og hvis man ikke vil det, kan man styrke den anden part — i øjeblikket har vi jo kun diplomatisk forbindelse med den ene part — ved også i givet fald at anerkende Biafra. Jeg ville sætte stor pris på, om udenrigsministeren nøjere ville definere de tre ting, som har relation specielt til dette punkt. I det tilfælde, at der gives løfter og tilsagn om særlige initiativer, må jeg indrømme, at det er så tiltalende og acceptabelt, at man kunne være villig til at acceptere den udformning, der her er kommet, for så er det muligt, at det er mere virkningsfuldt end det andet, som socialdemokratiet peger på for sit vedkommende. Jeg afventer i spænding et svar på dette.

Frode Jakobsen: Hr. Gert Petersen ville så forfærdelig gerne tro på ærligheden i den socialdemokratiske udenrigspolitik. Det sagde han som indledning til en almindelig mistænkeliggørelse af den socialdemokratiske udenrigspolitik. Jeg synes, at han skulle have sparet sig enten den ene eller den anden del. Tilsammen lyder det ikke godt, det skurrer mod hinanden.

Jeg har ellers bedt om ordet for en enkelt anden bemærknings skyld. Da jeg sad og lyttede til den radikale ordfører, var der en tanke, som slog mig. Hvor er de radikale et heldigt parti. Hvor har de været heldige igennem det sidste halvandet år. Det er næsten rørende at se, hvordan den radikale statsminister opdager, at verden er blevet anderledes, siden de radikale kom til magten i Danmark — og altid til lykke for det radikale parti. Vi har før oplevet den klare afvisning af NATO fra radikal side: NATO var noget af det, som skabte spænding i verden, noget af det, som betød en krigsfare. Nu er NATO pludselig blevet til et afspændingsorgan. Hvilket held, at det skete, samtidig med at vi fik en radikal statsminister, for